

Romskočeské vokální trio **Triny** vydalo druhou desku s názvem **Aven**. Křest proběhl 7. listopadu v Praze na Dobešce.

Když jsem byla zhruba před rokem na koncertě Triny na Dobešce, vystupovalo toto trio společně se Škampovým kvartetem (ti občas koncertují třeba s Ivou Bittovou), hrálo se na malém prostoru dole pod pódiem a ke slyšení byly vedle romských i moravské lidovky, repertoárový pilíř Škampova kvarteta.

Tentokrát se koncert odehrával na pódiu klasickém, a hrály se výhradně romské písničky, nejen z nové desky.

Jako první zněla sálem píseň a capella. Snad každého v té chvíli zamrazil dokonalý soulad barev hlasů tří zpěvaček, které si už však ne tak dokonale poradily s barvami svého koncertního oblečení. Možná chtěly písničkám navodit tu správnou atmosféru, ale ve spojení s džínami působila podivuhodná směsice barev a materiálů přehláceně. Stejně tak bylo i jejich vystoupení velmi zajímavé, pestré, jen občas trochu kýčovitě.

Celý koncert byl mozaikou lidských emocí, příběhů a základních životních témat, která se prolínají romskými písněmi. Večer patřil samozřejmě hlavně těm z nového alba, ale po křtu zazněly v druhé půlce i ty z desky předchozí, **Gipsy strams** (2001).

Ze všech účinkujících sršela energie a radost z muziky a z nového cédéčka. Tak jak to má na správném křtu být. Jako kmotra si Triny pozvaly kamaráda Steva Lichtaga, který byl v Súdánu filmovat bílé žraloky. Mořskou vodou, kterou si odtamtud přivezl, a pravou slivovicí z Moravy, odkud pochází, hudební miminko "pocmrndal". Mezi hosty byli i zástupci vydavatelství Indies, kde deska vyšla, a Alice Vegrová, autorka krásného malovaného obalu.

Myslím, že tvorba prezentovaná na novém albu se liší od předešlého větší odvahou zabíhat při aranžích do jiných žánrů, použít postupy a nástroje netypické pro romskou tradiční hudbu. Od té se vůbec Triny velmi odklánějí, je to však zcela jistě úmyslné.

Vokální aranžmá na motivy romských písní obstarává Iveta Kováčová, známá to moderátorka České televize, v jejíž hlavě se zrodil nápad vytvořit toto vokální trio. Stalo se tak v roce 1999, kdy ke spolupráci přizvala Janu Tyšerovou a Dagmar Podkonickou. Všechny tři jsou vystudované zpěvačky, prověřené mnoha muzikály. Právě v jednom z nich, v Krysařovi, se seznámily.

Triny většinou nevystupují samy, i na Dobešku si pozvaly spoustu hostů, z nichž se většina na albu Aven podílela. Po prvních tónech mě nadchla **Beáta Hlavenková**, mladá klavíristka, jejíž jméno mi do té doby téměř nic neříkalo. K mé radosti mě však hudební intuice nezklamala. Tato absolventka University of Massachusetts v oboru jazzová kompozice a aranžování má svou kapelu S´Aight a vystupuje s mnoha předními jazzmany. V současné době působí také jako klavíristka Lenky Dusilové, která si mimochodem vybrala ke spolupráci velmi zajímavé muzikanty z různých žánrů. Kytarista a mandolinista

Josef Štěpánek

, který se řadí mezi stálé členy kapely, která Triny doprovází, spolupracoval například s Katkou Šarközi nebo Rebekou. Kontrabasista

František Raba

(Nerez, Caribe Jazz Quintet, Orchestr Karla Vlacha, Radim Hladík, Ivan Král, Barbara Montgomery, Peter Cardarelli, Rudolf Rokl Trio, vlastní projekt jazz fusion Workshop) a bubeník a perkusionista

Camilo Caller

(Šum svistu, Laura a její tygři, !No Guitars!, Čechomor) jsou známi z kapely KOA, jež funguje i po tragické smrti Zuzany Navarové, která stála v jejím čele.

Milan Kroka

je kytaristou romské kapely Kale, která donedávna koncertovala se zpěvačkou Věrou Bílou. A nakonec

Marcel Bárta

, který je významným českým saxofonistou a klarinetistou (např. Milan Svoboda, Tonny Laktos, James Moody, bigband Gustava Bromá, divadlo Vizita).

V tomto ohledu je tedy třeba říci, že Triny mají opravdu vkus. Hudební orientace hostů se promítá do aranžmá písní, každý přináší něco svého a je to znát. Pojetí se pohybuje od ryze komorního až po pořádnou "vypalovačku" okořeněnou bicími a elektrickou kytarou. Někdy jsem měla pocit, že je těch vlivů až moc a vzájemně se bijí, ale to je věc názoru a dlouhé diskuze, ve které by se řešilo, do jaké míry a jakým způsobem se má měnit lidová písnička. Já jsem se ale nezbavila dojmu, že v některých pasážích je všeho nějak příliš s heslem "*nejlepší je nabašit toho do posluchačů co nejvíc*".

Proti muzikantství jednotlivých účinkujících však neřeknu ani popel. Jejich instrumentální výkony, stejně jako pěvecký projev Triny mě uchvátily. A co z toho vyplývá? Že je opět jen na vás, zda se necháte zlákat a koupíte si desku nebo zajdete na koncert. Těm z vás, kdo Triny ještě neznáte, garantuji, že jejich chápání hudby zcela jistě obohatí i vaše hudební obzory.